

MICHAEL MOORCOCK

UKÁZKA
Z ROMÁNU

Elrik

Z MELNIBONÉ

Pán Gho, celý rozechvělý touhou, sáhl kyprou rukou po Perle.

Elrik se usmál a k Anighově úžasu mu dovolil, aby si od něj Perlu vzal.

Pán Gho ztěžka dýchal a kochal se jí. „Ach, to je krása. Ach, je tak nádherná.“

Elrik opět promluvil, stejně vyrovnaně jako předtím. „A naše odměna, pane Gho?“

„Co?“ Urozený muž k němu nepřítomně zvedl zrak. „No ovšem, ano. Váš život. Říkáš, že protilátku již nepotřebuješ. Výborně. Takže můžete jít.“

„Mám za to, žes mi nabízel velké jmění. Všeobecné bohatství. Významné postavení mezi kvarzhasátskými pány.“

Pán Gho to popřel. „Nesmysl. Protijed by stačil. Nejsi ten typ člověka, kterého by takové věci bavily. Mají-li být využívány moudře a s patřičnou rozvahou, je potřeba určitého vychování. Ne, ne, nechám tebe a toho chlapce jít.“

„Původní dohodu tedy nedodržíš, můj pane?“

„Povídali jsme si – ale dohodu jsme neuzavřeli. Jediná dohoda zněla tak, že propustím toho kluka a ty dostaneš protilátku k elixíru. Mýlíš se.“

„Vůbec si nevzpomínáš, co jsi slíbil...?“

„Slíbil? To určitě ne.“ Natočené vousy a vlasy se chvěly.

„... a co jsem ti slíbil já?“

„Ne, ne. Dráždíš mne.“ Kvarzhasátan stále hleděl na Perlu. Mazlil se s ní, jako by se jiný člověk mohl mazlit s milovaným dítětem. „Jdi, pane. Dokud jsem v dobré náladě.“

„Musím splnit mnoho slibů,“ opáčil Elrik, „a já slovo držím.“

Pán Gho k němu vzhlédl a jeho výraz ztvrdl. „Nu dobrá. Už toho mám po krk. Večer se stanu členem Šesti a jedné k tomu. Když vyhrožuješ mně, vyhrožuješ Radě. Tudíž jste nepřáteli Kvarzhasátu. Zradili jste říši a podle toho s vámi musí být naloženo! Strážče!“

„Ach, jsi to ale hlupák,“ odvětil Elrik. Vzápětí Anigh vykřikl, neboť na rozdíl od pána Ghoa nezapomněl, co umí Černý meč.

„Udělej, co po tobě chce, pane Gho!“ zaječel chlapec. Stejně jako o urozeného muže se bál i o sebe. „Snažně tě prosím, velký pane! Udělej, co říká!“

„Takhle se s členem Rady nemluví.“ Pán Gho nasadil tón nechápajícího rozšafného člověka. „Strážče – okamžitě je vyvedte ze síně. Nechte je zardousit nebo je podřízněte – na tom nesejde.“

Strážníci o runovém meči nic nevěděli. Viděli pouze štíhlého muže, snad malomocného, a mladého bezbranného chlapce. Zazubili se, jako by je pán pobavil, tasili zbraně a takřka nedbale k nim vykročili.

Elrik strčil Anigha za sebe. Ruka mu sjela k jílci Bouřavy. „Toto od vás není moudré,“ řekl jim. „Nijak zvláště netoužím vás zabít.“

Jedna služka vzadu za vojáky otevřela dveře a vyklouzla na chodbu. Elrik ji sledoval. „Radši byste to měli udělat jako ona,“ pokračoval. „Zřejmě má určitou představu, co vás čeká, jestli mě budete dál ohrožovat.“

Muži se nyní nepokrytě zasmáli. „Je to blázen,“ řekl jeden. „Pán Gho dělá dobře, že se ho chce zbavit!“

Vrhli se na Elrika a vzápětí ve chladném vzduchu přepychové komnaty zavyl runový meč – zavyl jako hladový vlk vypuštěný z klece a toužící jen zabít a žrát.

Sotva čepel zasáhla prvního strážce a roztála ho od temene po hrudí kost, do Elrika se vlila síla. Druhý protivník se pokusil z útoku

přejít k útěku a klopýtl, nabodl se Elrikovi na hrot a do očí mu vstoupila hrůza, neboť ucítil, že mu runový meč vysává duši.

Pán Gho se schoulil na svém velkém křesle, hrůzou strnul na místě. V jedné ruce držel velkou perlu. Druhou natahoval s otevřenou dlaní před sebe, jako by doufal, že tak odrazí Elrikovu ránu.

Avšak albín, posilněný ukradenou energií, zasunul černou zbraň do pochvy, pěti rychlými kroky se přenesl na stupínek a shlédl pánu Ghoovi do tváře zrůzněné děsem.

„Vezmi si Perlu zpátky. Výměnou za můj život,“ zašeptal Kvarzhasáfan. „Za můj život, zloději.“

Elrik si od něj nabízený poklad vzal, ale zůstal, kde byl. Sáhł do vřaku u opasku a vytáhl lahvičku s elixírem od pána Ghoa. „Nechtěl bys něco na zapití?“

Pán Gho se roztrásl. I pod křídově zbarveným líčením viditelně zbledl. „Nechápu, pane zloději.“

„Chci, abys Perlu pozřel, můj pane. Jestli ji spolkneš a přežiješ, inu, ukáže se, že proroctví ohledně tvé smrti přišlo předčasně.“

„Jestli ji spolknou? Je moc velká. Stěží ji nacpu do úst!“ Pán Gho se zachichotal, doufal, že albín vtipkuje.

„Ne, můj pane. Myslím, že to zvládneš. A myslím, že ji i spolkneš. Koneckonců jak jinak by se dostala do těla dítěte?“

„Byl to – říkali, že to byl – sen.“

„Ano. Možná dokážeš spolknout sen. Možná dokážeš vstoupit do snové říše a tak svému osudu uniknout. Musíš se o to pokusit, můj pane, jinak ti můj runový meč vypije duši. Čemu bys dal přednost?“

„Ach, Elriku. Ušetři mne. Nejednáš poctivě. Měli jsme dohodu.“

„Otevři ústa, pane Gho. Kdo ví, jestli se Perla nezmenší nebo ti neroztáhne hrdlo jako hadovi? Had by ji pozřel snadno, můj pane. A ty jsi zajisté víc než had.“

Anigh považoval tuto pomstu za spravedlivou, leč odpornou, a tak se na ni odmítal dívat a raději upíral zrak z okna. „Ta služka, pane Elriku,“ zašeptal. „Vyvolala ve městě poplach.“

V zelených očích pána Ghoa na vteřinku svítila naděje a následně pohasla, protože Elrik postavil lahvičku na područku velkého křesla

a povytáhl runový meč z pochvy. „S dalšími vojáky mi pomůže bojovat tvá duše, pane Gho.“

Velký kvarzhasátský pán pomalu, s pláčem a kňouráním, začal otevírat ústa.

„Tady ti Perlu vracím, můj pane. Spolkní ji. Dělej, co umíš, můj pane. Takto máš určitou šanci na přežití.“

Pánu Ghoovi se třásla ruka. Nakonec si ale začal krásný poklad vsouvat mezi červeně namalované rty. Elrik odzátkoval elixír a trochu tekutiny urozenému muži nalil do roztažených úst. „Teď polkní, pane Gho. Spolkní Perlu, kvůli které bys zabil dítě! A pak ti povím, kdo jsem.“

O pár minut později se rozletěly dveře a Elrik poznal potetovaný obličej Managa Isse, vůdce Žluté sekty a příbuzného paní Iss. Manag Iss přelétl zrakem mezi ním a pokřivenou tváří pána Ghoa. Urozený muž Perlu spolknout nedokázal.

Manag Iss se zachvěl. „Elriku. Doneslo se ke mně, že ses vrátil. Prý jsi byl na pokraji smrti. Očividně to byla lest k oklamání pána Ghoa.“

„Baže,“ přisvědčil Elrik. „Musel jsem osvobodit tohoto chlapce.“

Manag Iss na albína ukázal taseným mečem. „Našel jsi Perlu?“

„Našel.“

„Moje paní Iss mě posílá, abych ti za ni nabídl, co jen budeš chtít.“

Elrik se usmál. „Vyříd' jí, že za půl hodiny přijdu do Zasedací síně, kde se má sejít rada. Perlu vezmu s sebou.“

„Tam ale budou i ostatní. Paní Iss by s tebou ráda jednala v soukromí.“

„Nebylo by moudré tak cenou věc vydražit?“ opáčil Elrik.

Manag Iss zasunul meč do pochvy a pousmál se. „Vychytralost ti nechybí. Podle mě si neuvědomují, jak jsi mazaný. Ani kdo jsi. O tomto svém podezření jsem se jim ještě nezmínil.“

„Hm, můžeš jim říct, co jsem před chvílí řekl pánu Ghoovi. Že jsem dědičným vládcem Melniboné,“ odvětil Elrik jakoby nic. „Neboť taková je pravda. Moje říše myslím přežívá poněkud úspěšněji než ta vaše.“

„To by je mohlo rozlítit. Jsem ochotný stát se tvým přítelem, Melniboňane.“

„Děkuji, Managu Issi, avšak další přátele z Kvarzhasátu nepotřebuji. Udělej, prosím, co jsem říkal.“

Manag Iss se podíval na zabitě strážce, mrtvého pána Ghoa, jenž získal zvláštní barvu, a neklidného chlapce a gestem se s Elrikem rozloučil.

„Za půl hodiny v Zasedací síni, melnibonský vládce.“ Obrátil se na patě a odešel.

Elrik dal Anighovi určité pokyny ohledně cesty a zboží z Kwanu a vyšel na nádvoří. Slunce zapadlo a všude ve Kvarzhasátu planuly pochodně, jako by město očekávalo útok.

V domě pána Ghoa nezůstali žádní sluhové. Elrik zamířil do stájí a našel svého koně a postroje. Bauradijského hřebce osedlal, přes hrušku sedla opatrně položil těžký balík, nasedl, vyjel do ulic a vydal se na místo, kde by měl podle Anigha najít Zasedací síň.

Ve městě panovalo nepřirozené ticho. Očividně vyhlásili zákaz vycházení, protože v ulicích nebyla ani městská stráž.

Elrik klidným klusem projel Třídou vojenského úspěchu, Ulicí dávných vítězství a púltuctem dalších s podobně velkolepými názvy, až před sebou spatřil dlouhou nízkou budovu, která ve své prostotě mohla být jedině sídlem kvarzhasátské moci.

Albín se zastavil. Černý runový meč u jeho pasu si trochu zabroukal, skoro jako by se dožadoval krveprolití.

„Musíš být trpělivá,“ řekl Elrik. „Možná že nebude potřeba bojovat.“

Měl dojem, že ve stromech a keřích kolem Zasedací síně zahlédl nějaké stíny, nevěnoval jim však pozornost. Nezáleželo mu na tom, co chystají nebo kdo ho sleduje. Musel splnit jistý úkol.

Posléze dojel ke vchodu do budovy a nepřekvapilo ho, že dveře zejí dokořán. Sesedl, přehodil si balík přes rameno a ztěžka vešel do velké prosté místnosti bez jakékoli výzdoby, beze známky okázalosti, kde se nacházelo sedm křesel s vysokými opěrkami a bíle natřený dubový stůl. U jednoho jeho konce stálo v půlkruhu šest postav oděných v hávech a zahalených závoji ne nepodobnými těm, jaké nosily jisté sekty Čarodějných dobrodruhů. Sedmá postava měla na hlavě vysoký kuželovitý klobouk, který jí dočista zakrýval obličej.

Tato postava promluvila. Elrika trochu překvapilo, že tak učinila ženským hlasem.

„Já jsem Jedna navíc,“ představila se. „Mám za to, žeš přinesl poklad, který ještě umocní slávu Kvarzhasátu.“

„Jestli máš za to, že tento poklad umocní vaši slávu, pak moje výprava nebyla zbytečná,“ odvětil Elrik. Složil balík na zem. „Řekl vám Manag Iss všechno, co jsem po něm chtěl?“

Jeden člen rady se pohnul a téměř jako kletbu ucedil: „Že jsi potomkem potopeného Melniboné, ano!“

„Melniboné se nepotopilo. Ani se neodřízlo od zbytku světa tak jako vy,“ opáčil Elrik pohrdlivě. „Kdysi jste naši moc zpochybňovali a sami jste se porazili vlastní pošetilostí. Nyní mě vaše hamižnost přivedla zpět do Kvarzhasátu, přestože bych vašim městem klidně projel bez zastavení.“

„Obviňuješ nás?“ Žena skrytá za závojem zuřila. „Ty, jenž jsi nám způsobil tolik potíží? Ty, zplozenec oné zkažené nelidské rasy, která pro potěšení obcuje s démony a plodí“ – ukázala na Elrika – „takové jako ty!“

Elrik se nenechal vyvést z míry. „Neřekl vám Manag Iss, ať se přede mnou máte na pozoru?“ otázal se tiše.

„Povídal, že máš Perlu a kouzelný meč. Ale říkal rovněž, že jsi sám.“ Jedna navíc si odkašlala. „Tvrdil, že jsi Perlu v Srdci světa přivezl.“

„Přivezl jsem jak ji, tak to, co ji obsahuje,“ odtušil Elrik. Sehnul se, uvolnil samet, kterým ovinul svůj balík, a odhalil mrtvolu pána Ghóa Fháziho. Urozený muž měl stále zkřivenou tvář a na hrdle velkou bouli, jako by se mu nesmírně zvětšil ohryzek. „Tady máte toho z vás, jenž mě hledáním Perly pověřil jako první.“

„Slyšeli jsme, žeš ho zavraždil,“ pronesla Jedna navíc nesouhlasně. „U Melniboňanů je něco takového ovšem obvyklé.“

Elrik se nerozčílil. „Perla je ve chrťánu pána Ghóa Fháziho. Mám vám ji z něj vyříznout, mí urození?“

Všiml si, že přinejmenším jeden se zachvěl, a usmál se. „Vysíláte zabijáky, aby vašim jménem vraždili, mučili, unášeli nevinné a páchali všechna další zla, ale nesnesete pohled na trochu prolité krve? Pánu Ghooovi jsem dal na vybranou. Zvolil si toto. Hodně mluvil a tolik

jedl a pil, až jsem si říkal, že by mohl uspět a dostat Perlu do žaludku. Trochu mu však zaskočilo a obávám se, že to byl jeho konec.“

„Jsi ukrutný lotr!“ Jeden muž přistoupil blíž a prohlédl si toho, který mezi ně chtěl vstoupit. „Baže, je to Gho. Má teď zdravější barvu, řekl bych.“

Tento vtip se u jejich vůdkyně nesetkal s pochopením.

„Hodláš tedy dražit mrtvolu?“

„Ano, nechcete-li, abych z ní Perlu vyřízl.“

„Managu Issi,“ řekla jedna zahalená žena a zvedla hlavu. „Můžeš jít, prosím, sem, pane?“

Čarodějný dobrodruh se vynořil ze dveří na druhé straně síně. Podíval se na Elrika takřka omluvně. Sáhl po noži.

„Nechceme, aby tu Melniboňan proléval další kvarzhasátskou krev,“ pronesla Jedna navíc. „Perlu vyřízne Manag Iss.“

Vůdce Žluté sekty se zhluboka nadechl a nato přistoupil k umrlci. V rychlosti provedl, co po něm chtěli. Zakrvácenou rukou pozvedl Perlu v Srdci světa.

Radní užasli. Několik jich zalapalo po dechu a začali si mezi sebou něco šuškat. Elrik usoudil, že ho podezřívají ze lži, poněvadž pro ně lži a pletichy byly druhou přirozeností.

„Drž ji vysoko, Managu Issi,“ pravil albín. „Po tomhle jste všichni prahli tak lačně, že jste byli ochotní zaplatit zbytky své cti.“

„Opatrně, pane!“ okřikla ho Jedna navíc. „Nyní prokazujeme trpělivost. Řekni, co chceš, a pak se ztrat.“

Elrik se zasmál. Neznělo to příjemně. Byl to melnibonský smích. V tu chvíli byl ryzím obyvatelem Dračího ostrova. „Nu dobrá,“ opáčil. „Chci toto město. Ne jeho obyvatele ani jeho poklady či zvířata, ba ani vodu. Nechal bych vás odjet se vším, co uvezete. Chci pouze samotné město. Víte, mám na něj dědičné právo.“

„Cože? To je nesmysl. Jak bychom mohli souhlasit?“

„Musíte buď souhlasit,“ odušil Elrik, „nebo se mnou bojovat.“

„Bojovat? Vždyť jsi sám.“

„Není pochyb,“ vmísila se další Radní. „Je to šílenec. Musíme ho utratit jako vzteklého psa. Managu Issi, zavolej své bratry a jejich muže.“

„Neřekl bych, že je to vhodné, sestřenice,“ odvětil Manag Iss. Zjevně se jednalo o paní Iss. „Myslím, že by bylo moudřejší vyjednávat.“

„Cože? Stal se z tebe zbabělec? Copak s sebou ten zlosyn má vojsko?“

Manag Iss si promnul nos. „Má paní...“

„Zavolej své bratry, Managu Issi!“

Vůdce Žluté sekty se poškrábal na paži oděné v hedvábí a zamračil se. „Princi Elriku, chápu, že nás nutíš k boji. My jsme ti ale nevyhrožovali. Rada přišla Perlu poctivě vydražit.“

„Managu Issi, opakuješ jejich lži,“ odvětil Elrik, „a to ti na cti nedodá. Pokud mi nechtěli ublížit, proč drží tebe a všechny tvé bratry v pohotovosti? Zahlédl jsem tu skoro dvě stě válečníků.“

„To je jen předběžné opatření,“ opáčila Jedna navíc. Obrátila se k ostatním Radním. „Říkala jsem vám, že je hloupost svolávat jich tak brzy tolik.“

Elrik vyrovnaně odpověděl: „Hloupě jste se, mí urození, chovali celou dobu. Byli jste krutí, lakomí, nezáleželo vám na životech a vůli ostatních. Byli jste zaslepení, počínali jste si bezmyšlenkovitě, zůstali a chyběla vám představitost. Mám dojem, že vláda, která se nestará o nic jiného než o vlastní blaho, si zaslouží přinejmenším vyměnit. Až z města všichni odejdete, zvážím, zda nezvolit místodržícího, jenž bude lépe vědět, jak Kvarzhasátu sloužit. Později vám možná dovolím, abyste se do města vrátili.“

„Á, zabte ho!“ křikla Jedna navíc. „Víc času s ním neztrácejme. Potom se můžeme sami dohodnout, komu Perla připadne.“

Elrik si téměř lítostivě povzdechl a pravil: „Radši teď jednej se mnou, paní, než mi dojde trpělivost. Jakmile tasím meč, nebudu již rozumnou a milosrdnou bytostí.“

„Zabte ho!“ stála si Jedna navíc za svým. „Ať už to máme z krku!“

Manag Iss se zatvářil jako člověk odsouzený k něčemu horšímu než smrti. „Paní...“

Jedna navíc k němu vykročila, až se jí kuželovitý klobouk na hlavě zakýval, a vytrhla mu meč z pochvy. Napřáhla se, že srazí albínovi hlavu.

Elrik po ní rychle chňapl. Jeho paže vystřelila jako útočící had. Chytil Kvarzhasátanku za zápěstí. „Ne, paní! Přísahám, že tě varuji upřímně.“

Bouřava po jeho boku zamumlala a zavrtěla se.

Jedna navíc pustila meč, odvrátila se a mnula si bolavé zápěstí.

Vzápětí se Manag Iss pro spadlou zbraň shýbl, jako by ji chtěl schovat do pochvy, a nato čepelí mrštně vyrazil vzhůru a zkusil Elrika zasáhnout do rozkroku, vyděšenou tváří se mu však mihl odevzdaný výraz, protože albín to čekal, ukročil stranou a zároveň tasil Černý meč. Ten začal pět svou démonickou píseň a sálat strašlivou černou září.

Když Bouřava proklála Managu Issovi srdce, hekl. Natáhl ruku, ve které pořád držel Perlu, k Elrikovi, ať si ten poklad vezme zpátky. Pak mu Perla vyklouzla z prstů a zarachotila na podlaze. Tři Radní k ní vyrazili, pohlédli Managu Issovi do umírajících očí a zase se stáhli.

„Ted! Ted! Ted!“ křičela Jedna navíc, a jak Elrik čekal, ze všech zákoutí Zasedací síně se vynořili členové různých sekt Čarodějných dobrodruhů s připravenými zbraněmi.

A albín nasadil svůj úděsný bitevní škleb, rudé oči mu plály, jeho obličej byl lebkou Smrti a jeho meč odplatou jeho národa, odplatou Bauradiů a všech těch, kteří po tisíciletí trpěli kvarzhasátským bezprávím.

A duše, jež si vzal, nabídl svému patronu pekelnému vévodovi, mocnému vévodovi Ariochovi, který prospíval, když mu Elrik a jeho černá zbraň věnovali tolik životů.

„Arioch! Arioch! Krev a duše pro mého pána Ariocha!“

To teprve začala pravá řezničina.

Byla to jatka, proti nimž všechny ostatní události bledly. Byla to jatka, na která nikdy nezapomenou žádné letopisy pouštních národů, jež se o nich dozví od těch, kteří té noci z Kvarzhasátu uprchnou – kteří radši utečou do vyprahlé pouště, než aby čelili rozesmátému bílému démonovi na bauradijském koni, jenž cválal jejich nádhernými ulicemi a předváděl jim, jaká může být cena za samolibost a bezmyšlenkovitou krutost.

„Arioch! Arioch! Krev a duše!“

Budou hovořit o tvorovi s bílou tváří, který přišel z pekla a z jehož meče se rozlévalo nepřirozené světlo, o démonovi, jehož karmínové oči hořely příšerným běsem a který se zdál posedlý nějakou nadpřirozenou mocí a neovládal ji o nic víc než jeho oběti. Zabíjel bez lítosti, bez rozdílu, bez krutosti. Zabíjel jako šílený vlk. A při zabíjení se smál.

Ten smích Kvarzhasát nikdy neopustí. Zůstane znít ve větru, jenž vane ze Vzdychající pouště, v hudbě fontán, v rinkotu kladiv, až budou kováři a klenotníci vyrábět své zboží. A stejně zde zůstane pach krve spolu se vzpomínkou na tu řež, na tu strašlivou ztrátu na životech, po které město skončí bez Rady a bez vojska.

Kvarzhasát si ale víckrát nebude hýčkat báji o vlastní moci. Víckrát nebude s pouštními kočovníky jednat hůř než se zvířaty. Víckrát neokusí sebezničující hrdost, jakou tak důvěrně znají všechny velké upadající říše.

A když krveprolití skončilo, Elrik v sedle schlípl a zasunul ukojenou Bouřavu do pochvy, celý zadýchaný z démonické síly, jež v něm stále tepala, vytáhl od opasku velkou perlu a zvedl ji k vycházejícímu slunci.

„Myslím, že už zaplatili spravedlivou cenu.“

S tím poklad hodil do strouhy, kde jakýsi psík lízal srážející se krev.

Shora se na krásné kvarzhasátské věže a zahrady začínali jako černé mračno snášet supi, přilákání vyhlídkou pamětihodné hostiny z nesmírné dálky.

V Elrikově tváři se nezračila pýcha nad tím, co vykonal, jenom pobídl koně a rozjel se na západ, k cestě, kde na něj měl Anigh čekat s dostatkem kwanských bylin, vody, koní a jídla, aby překonali Vzdychající poušť a albín mohl opět vyrazit za jemu bližší politikou a magií Mladých království.

Po městě, které jménem svých předků konečně dobyl, se neohlédl.

Pokud chcete vědět, jestli Elrik opravdu
překoná Vzdechající poušť, pořídte si
sběratelské vydání prvního svazku
legendární fantasy ságy Elrik z Melniboné
na www.mysterypress.cz/elrik.

Elrik